

„Elköltené a Dárius kincsét is!”

A telhetetlen

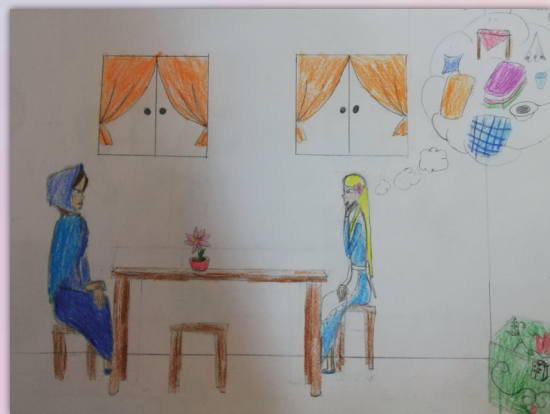
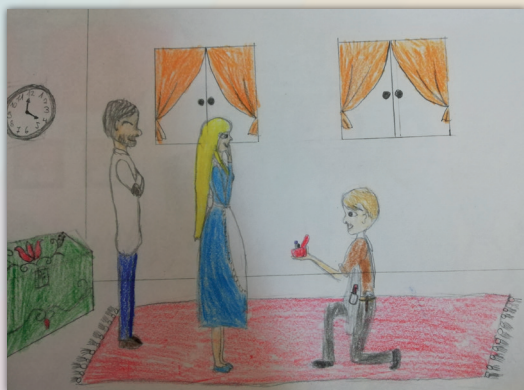
Élt egyszer egy lány egy faluban. Ő volt a falu legszebb lánya. Szépen éltek a szüleivel, de nem voltak gazdagok.

Egy nap a kovács elment a lány apjához, és feleségül kérte a lányt. Az apa beleegyezett a házasságba. Azt gondolta, jó sora lesz majd a lányának a kovács

mellett, aki szorgalmasan dolgozott, szép házban lakott a falu második utcájában.

A lány is nagyon boldog volt. Rögtön nagy tervezgetésbe kezdett.

Édesanyjának álló nap sorolta, mit akar a kelengyéjébe.

- Édesanyám, kell tíz asztalterítő, tíz párnahuzat, dűnyhuzat, lepedő... aztán kell még negyven zsebkendő, tíz hálóing...

- De lányom!...

- Semmi de, édesanyám! - fojtotta belé a szót a lány. Erre mind szükségem van! Aztán kell még...

- Drága lányom – csifította az anyja -, elég lesz kevesebb is... Látnod, itthon sincs ennyi...

A lány nagyon haragudott az anyjára, hogy az nem akarta a kelengyéjébe megvenni mindazt, amit ő szeretett volna.

- Édesanyám! Akkor vegyünk sok vásznat, majd én megvarrom, amire szükségem van! De akkor ezen kívül vegyünk még tizenkét poharat, tányérokat...

- Tizenkettőt? Ugyan minek? - kérdezte az anyja.

- Mert szükségem lesz rá, meg még...

- Jaj, lányom, elköltenéd te még a Dárius kincsét is!...

A lánynak végül meg kellett elégednie szerényebb kelengyéjével, de később már nem bánta. Boldogan élt a kováccsal, amíg meg nem halt.

Sárkány Laura 6. b

